

Deng Xiaoping'in Büyük Suçları

Editörün Notu: Devrimin önderi ve Yeni Komünizm'in yazarı Bob Avakian'ın aşağıdaki yazısı 2 Mart 1997 tarihinde Revolutionary Worker gazetesinin 896. sayısında yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için: [RW ONLINE:The Towering Crimes of Deng Xiaoping](#)

RW Bilgilendirme Notu: DKP ABD Başkanı Bob Avakian, 29 Ocak 1979'da Washington DC'deki yüzlerce devrimciye seslenmek için ayağa kalktı. Bu gelişme, Deng Xiaoping'in rezalet 1989 Tiananmen katliamı emrini vermesinden on yıl önceydi. Deng, halihazırda Çin'de tarihi önemde pek çok suç işlemişti. Deng, o dönem ABD emperyalizmiyle yeni ve yakın bir ittifakı pekiştirmek için Washington'daydı. Bu buluşma, Deng'in bir zamanlar devrimci olan Çin'e getirdiği korkunç değişikliklere dair gücünün en üst seviyelerinde olan ABD ile bir kucaklaşmayı simgeliyordu. Fakat bu duruma karşı konuldu. Devrimciler emperyalizmin başkentinin sokaklarında Deng'in ihanetine meydan okumak ve onu kınamak için toplandılar. Polis, uluslararası bir olay haline gelen bu yürüyüşe saldırdı.

İki yıl önce, 1976'da Mao'nun ölümünden sonra Çin Komünist Partisi içinde Deng liderliğindeki sağcı güçler yönetimi ele geçirmişlerdi. Bu gelişmeyle birlikte dünyanın her yerindeki devrimciler önemli bir teste tabi tutuldular. Çin'in bu yeni liderliği tarafından vaaz edilen kapitalizm yanlısı bir yaklaşımla mı hareket edeceklerdi? Bu soruya "evet" yanıtını verenler vardı. Hatta buna o zamanlar DKP (ABD) içindeki bazı önde gelen isimler de dahildi. Bu zor zamanlarda DKP ABD Başkanı Bob Avakian öne çıktı. Deng Xiaoping'i ve Çin'in yeni önderliğinin geri kalanını "kapitalist yolcular" olarak teşhir

etti. Avakian, Mao Zedong'u ve devrim davasını destekledi.

ABD egemen sınıfları, bu duruma DKP'nin devrimci önderliğini yok etmeye çalışarak karşılık verdiler. 1979'daki Deng protestoları esnasında Bob Avakian *Mao Zedong Sanıkları* olarak da bilinen diğer kişilerle birlikte tutuklandı. Hükümet onu uydurma suçlamalarla ömür boyu hapisle tehdit etti. 1980'de kendisini sürgüne zorladı.

İşte Bob Avakian'ın 29 Ocak 1979'da Washington DC'de toplanan devrimcilere yaptığı o tarihi konuşmadan alıntılar:

Mao'nun Devrimci Çin'inde Gerçek Özgürlük

Bir şarkı anımsıyorum, sanırım 1960'larda Nina Simone tarafından söyleniyordu. Sözlerini çok net hatırlıyorum: "Keşke özgür olmanın nasıl bir his olduğunu bilseydim" diyordu. Çok hareketli bir şarkıdır, fakat şarkının kendisi bu soruya cevap vermiyordu.

Yanıtın bizde olduğunu biliyoruz. Bu yalnızca kitaplardan öğrendiğimiz bir cevap değildir. Çin halkının mücadelesi, başarıları ve Çin devrimi, sınıfımızı ve dünyanın her yerindeki ezilen halkları canlı bir şekilde en yüksek seviyelere çıkaran gerçekliğin ortaya koyduğu bir cevaptı bu.

Çinliler özgürlüğü tanımışlardı, tıpkı bizlerin de tanımak istediği gibi... Ağızlarında özgürlüğün tadı vardı ve özgür olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Henüz tüm sınıflar ortadan kalkmamıştı. Halkı ezecek her kodamandan henüz kurtulmuş değillerdi. Ancak sözde "tüm ülkelerin en büyüğünde" yaşamak zorunda olduğumuz bu çılgınlıktan, yaşanan bu her günkü cehennemden kurtulmanın mümkün olduğunu görmüştük.

Deng Xiaoping, Çin halkına ve dünyanın dört bir yanındaki halklara, ülke denilen bu cehennem çukurunda bizlerin yaşamak zorunda olduğumuz şekilde yaşamayı arzu etmeleri gerektiğini

söylüyor! Çinliler başlarını dik tutmanın ve kimsenin önünde eğilmek zorunda kalmamanın nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyorlar. Bizlerin her gün gerçeğe dönüştürmek için çalıştığımız, halen yalnızca hayalini kurduğumuz bir şeyi gerçeğe dönüştürmüşlerdi, onlar bunun tadına varmışlardı. Bu hayali biliyorlardı... Bazen bu durum, yani kahrolası pisliliklerin sokaklardan aşağı inip bize gaddarca davranmayacakları, başımızı biraz bile olsun dik tuttuğumuz için bizleri vurmayacakları bir durumun gerçek olması, bunun nasıl bir şey olacağı adeta imkansız bir hayal gibi görünüyor.

Ayrımcılıktan muaf olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Devrilmekten başka hiçbir şeyi hak etmeyen, zihinleri ve bedenleri darmadağın eden bir patronun olmamasının ne demek olduğunu biliyorlardı. Her açıdan çöküşten, çürümeden ve aşağılanmadan kurtulmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. İnsanların bir park yeri için birbirlerini öldürecek kadar çıldırdıkları bir toplumdan kurtulmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. “Tüm ülkelerin en büyüğü” işte bunları içeriyor. Biliyoruz, çünkü bu acı tat her gün ağzımızda. Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıyoruz ve devrim için çabalıyoruz.

Çinliler bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Küçümseyen bir kurtarıcıdan gelen sihirli bir hediyeyle değil, ya da gökten inen bir tanrı ile değil, milyonların kendi kanlarıyla besledikleri topraklarda kendi mücadeleleriyle bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Ancak başkaları da vardı. Otların içindeki yılanlar, arkadan ısırınlar, ikiyüzlüler ve hainler. Deng Xiaoping gibi azıllı revizyonist pezevenkler ve çok geçmeden Çin halkı tarafından etkisizleştirilecek caka satan bazı tavuskuşları vardı.

Deng Benzeri Kapitalist Yolcular

Bunlar devrime katılmış insanlardı. Ancak başarılarını sermaye gibi kullandılar ve herkese dediler ki; “Sıraya geçin ve beni dinleyin, çünkü ben bir devrim gazisiyim.” Belki devrim sürecinin içinde yer almışlardı, hatta belki bir noktaya kadar

kahramanlık da yapmışlardı, ama devrime bakışları halen eski bencil bakış açıсыydı. Devrim yapmanın, tankları Chiang Kaishek'ten alıp üzerlerine kendilerinin çıkması demek olduğunu sandılar. Devrime dair düşündükleri şey işte buydu. Yani eski sömürücülerin saray ve malikanelerini alıp onların içinde yaşamak... Meselenin halkın mücadelesini kendi çıkarları için kullanma meselesi olduğunu düşündüler... Bu yüzden Çin devriminin gidişatını beğenmediler. Mao bunun yalnızca bir ilk adım olduğunu ve komünizme geçmemiz gerektiğini söylediğinde ona inanmadılar. "Yok, hayır. Bu fazlasıyla uzak bir şey. Ben artık yoruludum" dediler. "Artık düzenimi kurmak ve bütün bunları kendim için yapmak istiyorum. Devrimi zaten bunun için yapmadık mı?"

Devrimi İlerletmek Veya Kapitalizme Geri Dönmek

Şimdi her gün kendileri için mücadele yürütölen halk kitleleri, alın teriyle toplumu ileri götürenler, mücadelesiyle her şeyi ileriye taşıyan insanlar devrim yapmaya devam etmek istiyorlardı. İlerlemeye devam etmek istediler. İnsanlığı komünizme ilerletmek için yapılacak çok fazla şey olduğunu ve Mao'nun da onlara öğrettiğı gibi, o dönemde bile çelişkileri çözmek için mücadele etmeye devam edilmesi gerektiğini görüyorlardı. Asla rahatlayıp güzel bir çay partisi yapamayız diyorlardı. Fakat Deng Xiaoping ve diğerleri bu durumdan şiddetle nefret ediyordu. Bunlar devrimi yalnızca yükselmek ve halkın sırtına binme fırsatı yakalamak için yapmak istemişlerdi. Hatta Çin halkını ve Çin'i satan kişi olarak Chiang Kaishek'in yerini alabileceklerini düşündüler, yabancılardan önünde bir kez daha diz çökmeye razı oldular... Mao Zedong, "Hayır, ilerlemeliyiz" dedi. Mao'yu tecrit ettiler... Mao'yu deviremediler ama onu kuşattılar. Her gün peşine düşmeye çalıştılar...

Kültür Devrimi'nde Mao şöyle demişti. Peki o halde, görelim bakalım... Parti pozisyonları üzerinde kontrolünüz olduğunu düşünüyorsunuz, bürokrasiyi kilitlediniz, patronluk yapıyorsunuz... Kitleleri açığa çıkardığımızda burada gerçek

gücün kimde olduğunu görelim bakalım. Tüm bu revizyonistler sıçanlar gibi saklanabilmek için sağa sola kaçıştılar. İnsanlar ellerindeki sopalarla sıçanları kovalar gibi onları takip ettiler. Liu Shaoqi'yi ve Deng Xiaoping'i ezdiler, onları görevden aldılar...

İçeriden Karşı Devrim

Çin'de olduğum dönemi hatırlıyorum, ilk kez 1971'de oradaydım... 5-6 yaşlarında bir grup küçük çocuk görmüştüm. Orada bir gramer okulunu ziyarete gittik. "5'li çete"* öncesinde eğitim sisteminin ne kadar korkunç olduğundan bahsediyorlardı. Muazzam olduğunu düşündüm. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, çünkü daha önce işçi sınıfı tarafından kontrol edilen bir ülkeye hiç gitmemiştim... Bu çocuklar 5-6 yaşındaydı, bakın size söylüyorum onlar yetişkin değillerdi, tıpkı şu an buradaki bazı genç erkek ve kız kardeşler gibi... Gerçekten neden bahsettiklerini biliyorlardı, kalkıp emperyalizme karşı dünyadaki mücadeleyi desteklemek için dans etmişlerdi... Emperyalizmin ne olduğunu biliyorlardı... Kendi kendime şunu düşündüğümü anımsıyorum. ABD'deki emperyalistlerin bu küçük çocuklara bomba atmasına izin vermemek için hayatımı feda edebilirim. Bu duyguyu taşıyordum, peki sonra ne oldu?

“0 devrim bayrağını yükselteceğiz. İnsanları her gün devrim yapmaya hazırlayacağız. Kendimizi örgütleyeceğiz ve saflarımızı güçlendireceğiz. Halkın arasına gireceğiz, düşmanın maskesini çıkaracağız.” – Bob Avakian

ABD emperyalistleri belki Çin’e bomba yağdıramadılar, belki onu gökten ya da dışarıdan silemediler, fakat Deng Xiaoping ve Hua Guofeng bunu yaptı. LANET OLSUN! Bunu doğrudan içeriden yaptılar. Bomba atmak zorunda kalmadan yaptılar. Ekim 1976 darbesinde yürüttükleri arkadan bıçaklama ile, ihanetleri ile bunu gerçekleştirdiler. Hua Guofeng ve Deng Xiaoping’e, Çinlilerin kazandıklarını yok ettikleri için, o küçük çocukların yüzlerinde parlak bir şekilde yansıyan geleceği yok ettikleri için içim nefretle dolu. Ve şu an devrim bayrağını tamamen ortadan kaldırmak istiyorlar. Devrimi yok etmek için hem şeker kaplı mermileri hem de gerçek mermileri kullanmak istiyorlar. Özellikle bu ülkeyi ve dünyadaki benzerlerini yöneten insanlardan bahsediyorum, bunlar Deng Xiaoping ve Hua Guofeng’i tutmak istiyorlar. Orada yaşananları bir kenara koyarak “Bakın işte gördünüz mü? Devrim imkansız. Özgürlük hayaliniz asla gerçekleşmeyecek. Bu deliliği yaşamayacaksınız ve bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğiniz...” diyorlar.

Deng Xiaoping modernleşmeden bahsediyor ve böylesi bir emperyalist ülkede yaşamamanın faydalarını övüyor. Modernleşmenin ne demek olduğunu bizler iyi biliyoruz. Washington D.C.’ye bir bakın. Burada bütün bu modern binalar var, burada bütün bu modern emperyalistler var ve halk kitleleri fare deliklerinde yaşıyor, modern fareler gibi yaşıyorlar, modern hamamböcekleri gibi yaşıyorlar, modern toprak sahipleri var, modern pislikler var, bizleri sömüren modern makineler var. Kimsenin bize modernleşmenin görkeminden bahsetmesine gerek yok...

Devrim bayrağını çiğnemeye çalışıyorlar... Fırtınalar yoğunlaşıyor. Ayaklanmalar olacak. Ve bunu biliyorlar...

İnsanlar bir çıkış yolu arayacaklar. Net, sağlam, taviz vermeyen, ileriye giden yolu temsil eden ve ileriye doğru yol almaya kararlı insanlar tarafından yapılacak bir çağrıyla arayacaklar.... O devrim bayrağını yükselteceğiz. İnsanları her gün devrim yapmaya hazırlayacağız. Kendimizi örgütleyeceğiz ve saflarımızı güçlendireceğiz. Halkın arasına gireceğiz, düşmanın maskesini çıkaracağız. Kitleleri eğiteceğiz, harekete geçeceğiz, örgütleyeceğiz ve hepsinden önemlisi, insanları sistemin işleyemeyeceği ve çelişkilerin kaynayacağı, insanları böyle bir gün daha yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim dedikleri bir zamana hazırlayacağız.

*Mao ve o dönemde “Dörtlü Çete” olarak bilinen en yakın devrimci yoldaşlarına atfen kullanılmıştır. Mao’nun ölümünden sonra, Mao’nun eşi Chiang Ching de dahil olmak üzere dört kişi Deng ve Çin’de iktidarı ele geçiren karşı-devrimciler tarafından tutuklandılar.